Je tot God wenden

29 augustus 1958
lezing 35

“Gegroet in de naam van de Heer. Gezegend is ieder van jullie, vrienden. Gezegend is dit uur.

Welkom weer na de korte onderbreking. Ik wil even vermelden dat ongeveer een jaar geleden - in jullie tijdrekening dan - deze groep begonnen is. Vanuit ons spiritueel gezichtspunt bekeken is het op tal van manieren een productief jaar geweest.

Een tijdje geleden heb ik jullie uitgelegd dat alle gedachten, inspanningen en gevoelens spirituele vormen scheppen. Een groep als deze, die er oprecht naar streeft dichter bij God te komen, bouwt zo waarlijk een tempel in de spirituele wereld, een tempel gevormd uit jullie inspanningen. Als ik het over een tempel heb, bedoel ik een huis om God te aanbidden. Ik heb jullie verteld dat het bouwplan gemaakt was en dat er al een paar muren stonden, maar het dak was er nog niet, net als wat andere details. Jullie zijn doorgegaan met de bouw van deze tempel door niet alleen de taken te vervullen die er voor deze groep lagen, maar ook door elke inspanning ten dienste van je eigen zuiveringsproces. De tempel is dus een heel stuk opgeschoten. Het dak is nu bijna klaar. En het ziet ernaar uit dat het komende jaar deze schitterende tempel nog meer vorm zal krijgen, misschien komt het wel zover dat er de laatste hand aan kan worden gelegd, dit alles ter ere van de Heer en ter ere van de Verlosser, Jezus Christus. Ik houd jullie op de hoogte. Nu wil ik jullie de vreugde overbrengen van ons allemaal over de vorderingen die sommige vrienden gemaakt hebben.

Een vruchtbaar seizoen ligt voor ons, dat kan ik jullie wel zeggen, een seizoen dat jullie veel vreugde zal brengen. Het fundament van jullie tempel is stevig genoeg om me aan zo’n voorspelling te durven wagen, ook al kunnen we niet voorzien dat een enkeling af en toe terugvalt. De

werkelijkheid van de tempel die je samen aan het bouwen bent, zul je in hart en ziel gaan voelen, ieder van jullie. Wij zijn niet geïnteresseerd in grote menigten van mensen die alleen maar luisteren en er niet echt spiritueel van profiteren. Het overwinnen van een enkele fout, het in zijn volle draagwijdte erkennen van een enkele tekortkoming is veel belangrijker voor jullie tempel en voor het hele verlossingsplan dan een gigantische menigte mensen op deze bijeenkomsten. Als we in ook maar één individu spirituele ontwikkeling zien, betekent dat veel meer voor ons en maakt dat ons veel gelukkiger dan een menigte lauwe deelnemers.

Nu ga ik jullie een gunst vragen, vrienden. Geef altijd alle eer aan God - nooit aan mij. Want ik ben maar een dienaar en heel gelukkig in mijn werk en met mijn taak. Als je verlichting ervaart en het geluk dat daaruit voortkomt, dankzij de hulp die ik jullie mag geven, bedank dan God daarvoor zoveel als hem - en hem alleen - toekomt. Vergeet nooit dat God daarvoor verantwoordelijk is, want zonder zijn kracht en genade zou geen van zijn schepselen ook maar een vinger kunnen optillen.

Vrienden, heel veel mensen zoeken God op de verkeerde manier. Misschien verbaast het jullie mij te horen zeggen dat je God op een verkeerde manier kunt zoeken. Ik zal het proberen uit te leggen. Er is heel wat teleurstelling in deze aardse sfeer. En er zijn mensen die zich tot God keren alleen maar omdat het contact met andere mensen onbevredigend blijkt, niet genoeg liefde oplevert; er is altijd een element van angst en voorzichtigheid als jij of een ander uitdrukking geeft aan de meest goddelijke vonk. Daarom zitten er altijd risico's aan het contact met mensen. Het levert je niet op wat jij zou willen. Je kunt gekwetst worden. Op dergelijke momenten is een mens maar al te geneigd zich tot God te wenden - op de manier van: 'God zal me niet teleurstellen. God heeft genoeg liefde, en God is zo ver weg en zo onaantastbaar dat ik geen enkel risico loop als ik hem liefheb. Van mensen kan ik alleen maar teleurstelling en pijn verwachten'.

Dit, vrienden, is de verkeerde manier. Natuurlijk is het nog altijd een oneindig veel betere reactie dan wat ik maar even de primitiefste staat noem: de staat waarin God de schuld krijgt van je eigen teleurstellingen en van het falen van anderen, of dat de persoon bitter wordt en in zijn teleurstelling aan de werkelijkheid en het bestaan van God gaat twijfelen. Dat is de meest primitieve reactie. In dit opzicht is deze mens nog niet eens toegetreden tot de school van het leven. Je zou kunnen

zeggen dat hij nog op de kleuterschool zit. Je tot God wenden omdat dit minder teleurstellend en risicovol is, staat dan voor de eerste klas van de lagere school.

De juiste manier om God te zoeken is *vanuit de volheid van je leven*. Ik vraag jullie, vrienden, diep en zorgvuldig na te denken over wat dit betekent. Jullie zouden, na er oppervlakkig kennis van te hebben genomen, deze uitspraak niet moeten laten voor wat hij is. Want hij behelst veel meer dan je op het eerste gezicht denkt. De volheid van het leven betekent dat je het leven niet lafhartig tegemoet treedt, dat je jezelf openstelt voor alles wat het leven je kan brengen: ontbering en vreugde, ongeluk en geluk, tijden van duisternis en tijden van licht, teleurgesteld zijn in andere mensen en toch nooit verharden, steeds weer een vast vertrouwen hebben, steeds weer proberen om een hart vol begrip te hebben en proberen om, zo je de reden negeert, te voelen waarom de ander niet anders kon doen dan hij heeft gedaan. En bovenal nooit, nooit bang zijn voor je eigen gevoelens en voor het leven zoals het is. Dat is de volheid van het leven.

Maar als je je tot God wendt omdat dit ‘veiliger’ is en hij als een laatste toevlucht, een schuilplaats fungeert maar dan op de verkeerde manier, als hij de op één na beste in jouw gevoelens is, moet hij je wel laten zien dat het zo niet werkt en dan zullen er veel beproevingen zijn. Natuurlijk: je bent je van een dergelijke reactie niet bewust maar je kunt er wel degelijk achterkomen of dit voor jou opgaat. Kijk naar je emoties, je angst voor anderen, voor de gevaren en de risico’s van het leven en de liefde en vraag je dan af of je in je streven naar God niet eigenlijk een vervangingsmiddel van hem maakt. Ik nodig een aantal van mijn vrienden uit om bij zichzelf eens oprecht na te gaan of dit ook niet bij hen het geval is, al is het maar tot op zekere hoogte. Waarmee ik niet zeg dat dit het enige motief is in je verlangen om God te vinden. Jullie weten dat motieven gemengd kunnen zijn, en dat zijn ze vaak in jullie staat van ontwikkeling. Van een zuiver motief zul je je bewust zijn maar van een onzuiver motief zoals hier wordt genoemd niet - tenzij je er in je ziel naar op zoek gaat.

Nu kunnen jullie vragen: ‘Als we teleurgesteld zijn, moeten we ons dan niet tot God wenden?’ Oh ja, dat zou je zeker, maar het hangt er wel vanaf *hoe* je dat doet. Als jij je in je teleurstelling tot God wendt met de vraag: ‘Vader, help me om erachter te komen wat het in mijzelf is dat deze gebeurtenis onvermijdelijk maakte - wat kan ik ervan leren? Help

me over mijn lafheid heen te komen. Laat me het leven met alle pijn moedig tegemoet treden', dan ben je goed bezig. Maar als je andere mensen uit de weg gaat, als je uit angst je eigen gevoelens uit de weg gaat en je probeert te geloven dat je zo reageert omdat je God beter kunt vinden door 'afstand te doen van de wereld', dan zit je op twee manieren fout. Allereerst omdat, zoals ik al zei, God dan in feite voor jou een vervangingsmiddel is en ten tweede omdat je jezelf voorliegt.

Op geen enkel gebied is het gemakkelijk om de waarheid te vinden, ook op dit gebied niet. Er zijn subtiele en verborgen emoties en alleen door jezelf stevig en oprecht op de proef te stellen kom je achter de waarheid over je zielsreacties. Laat je niet misleiden door het deel van je verlangen dat God in waarheid zoekt: ga op zoek naar het verborgen andere deel. Vergeet nooit, vrienden, dat gevoelens gemengd zijn. Het bewuste deel dat goed en zuiver is, sluit de mogelijkheid van een verborgen verkeerde reactie, emotie en beweegreden niet uit. Stel jezelf dus op de proef.

De beste manier om God te vinden is door te leren van andere mensen te houden. Dat is een lange weg, zoals je weet. Maar juist op die weg zijn we gaan werken en blijven we werken. Want alleen de liefde voor je medeschepselen kan je tot de volheid van het leven brengen, en alleen dat is de ware basis om de Heer te vinden.

Als wij vanuit de geestenwereld naar de mensheid kijken, voelen we ons vaak bedroefd. Zo veel vrouwen en mannen die het moeilijk hebben in hun verlangen om geliefd te worden. Wat zij niet weten is dat hun werkelijk verlangen niet is om geliefd te worden maar om zelf lief te hebben. Ze weten het gewoon niet. De ruwere materie van hun ziel - de laag tussen de goddelijke vonk en het fysieke lichaam - vertaalt het verlangen naar liefde in een verlangen om liefde te krijgen. Want in deze laag werkt het ego met al zijn ijdelheid, zijn trots en angst en al zijn ambities. En het beste dat deze egolaag kan gebeuren, zo denkt hij, is liefde van anderen te krijgen zonder het risico gekwetst te worden. Hij denkt dat het wenselijk is om afstandelijk te blijven, maar ziet daarbij het feit over het hoofd dat dit nooit zo kan werken omdat hij de boel voor de gek houdt. Je wilt iets krijgen zonder vrijuit te geven, precies genoeg om je verlangen naar liefde te bevredigen. En dan word je verbitterd omdat het niet werkt. Het kàn zo niet werken. Zelfs als het af en toe lijkt te werken - en dan hooguit tijdelijk - maakt de liefde, die anderen je schenken, je niet gelukkig. Nee, echt niet.

Denk er maar eens over na. Ook in jouw leven heb je af en toe meegemaakt dat mensen oprecht van je hielden maar zolang je zelf niet in staat bent of niet bereid bent lief te hebben omdat je je lafheid nog niet opzij hebt gezet, maakt de liefde van anderen je eerder ongelukkig dan gelukkig. Het is een last voor je. Iets in je weet: 'ik verdien het niet' en dus voel je je schuldig. En hoe meer liefde je geschonken wordt, hoe ongelukkiger je wordt als je niet in staat bent om je ego, je trots, je angst en je lafheid die maakt dat je het leven bedriegt, in voldoende mate te overwinnen om liefde te geven ongeacht wat dat tot gevolg heeft.

Denk hier maar eens over na: als je een zwakte te boven bent gekomen en je begint liefde te geven, dan zal dit onbaatzuchtige geven - zelfs vòòr je tot ware liefde in staat bent - je een gevoel van geluk en zekerheid geven waar je nooit aan toekomt als je zelfzuchtig en hebzuchtig blijft krijgen. Ik weet dat dit oude waarheden zijn die je al vaak gehoord hebt. Maar je moet steeds opnieuw naar dezelfde dingen kijken opdat deze waarheden een levende realiteit in je eigen persoonlijkheid worden en niet alleen maar woorden blijven.

Een van de belangrijkste facetten van dit pad, vrienden, is de worsteling om *vanuit de woorden die je al kent tot verlichting te komen.* Denk ook daarover na. Want als er iets tegen je wordt gezegd dat je kennis kan verdiepen omdat deze specifieke waarheid nog in geen enkel opzicht deel van jou is, zelfs al ken je de woorden, dan sluit zich automatisch een deur in je en iets in je zegt: ‘Oh, maar dat wist ik al. Dat is niet nieuw.’ Daarmee berokken je jezelf heel wat schade want je zou beter moeten weten. Tussen weten en weten ligt een wereld van verschil. Op welke manier weet je? *Leef en voel je wat je denkt te weten?* Allereerst moet je het altijd in je hoofd weten *maar dan begint het werk pas*. Er ligt heel wat kennis in je geest of in je hoofd opgeslagen. Voor ons is dat geen echte kennis. De kennis in je ziel, de kennis die diep in alles doordringt en die bij je blijft, wat er ook gebeurt, is betrekkelijk gering.

Vaak zien we ook vrienden voor iets bidden. Vurig bidden, onvermoeibaar en geduldig zelfs. Ik heb het nu over het juiste soort gebed en de dingen waarvoor je moet bidden. Vaak worden je gebeden beantwoord maar weet je het niet. Want sommige gebeurtenissen lijken voor jou onplezierige beproevingen maar ze zijn niets minder dan het antwoord op je gebed. Ja, vrienden, zo is het echt. Om precies te zijn:

die gebeurtenissen zijn noodzakelijk voordat datgene, waarvoor je bidt, tot je kan komen. Maar dat besef je niet. Op de een of andere manier denk je dat het antwoord op je gebed op een bepaalde wijze moet komen. Als er een gebrek aan vervulling is of er moeilijkheden van welke aard dan ook zijn, komt dit door het feit dat je een spirituele wet hebt overtreden - en dat zie je niet onder ogen. Iets in jou blokkeert dus deze vervulling. God beantwoordt je gebed door je bewust te maken van het probleem dat je vervulling verhindert. Je kunt je daar alleen maar bewust van worden als die moeilijkheid in je fysieke omgeving zichtbaar wordt. Anders kun je je er niet bewust van worden en kun je dus je blokkades niet opruimen. Er zijn vrienden die zoiets meegemaakt hebben. Geen moment komt het bij ze op dat juist die onplezierige gebeurtenis het antwoord is op hun bidden. Zonder dat gebeuren zouden ze de blokkade niet kunnen verwijderen, die ze tussen zichzelf en Gods oneindige weldadigheid hebben opgericht, waarvan hij al zijn kinderen wil laten genieten. Nog meer stof tot nadenken.

De volgende keer zal ik waarschijnlijk dieper op het bidden ingaan[1] maar door gebeurtenissen die buiten onze macht liggen, kunnen de plannen op het laatste moment nog wel eens veranderen opdat beter aan de behoeften van onze vrienden wordt voldaan.

Ik wil jullie nog iets zeggen: het zou ons heel gelukkig maken als jullie en/of jullie groep met een nieuwe activiteit zouden beginnen. Als één van de vrienden met een probleem zit en advies nodig heeft, bied dan je hulp en steun aan – onafhankelijk of die persoon nu al privé met mij werkt of niet. Hij zou naar de vrienden van de vaste kern moeten kunnen gaan en er zou dan een bijeenkomst georganiseerd kunnen worden. Bij die gelegenheid dient de vriend in nood zijn of haar probleem zo eerlijk als hij of zij dat maar kan naar voren te brengen. De groep van vrienden dient er dan over te overleggen. Ieder kan zijn mening geven. Het probleem dient vanuit verschillende gezichtspunten besproken te worden: wat het spiritueel, emotioneel en psychologisch betekent, wat ervan geleerd kan worden met het oog op de zuivering, welke spirituele wetten misschien door dit probleem geschonden worden, wat de beste manier kan zijn om het probleem aan te pakken, enzovoorts. Belangrijk, essentieel zelfs voor al jullie bijeenkomsten en dus ook voor deze, is dat jullie beginnen met oprecht te bidden waarbij je vraagt om goddelijke leiding, inspiratie en verlichting.

[1] Zie lezing 36 'Bidden' (Noot vertaler)

Wij hebben heel goede redenen voor onze wens dat een dergelijk dienstbetoon goed georganiseerd wordt. Eén daarvan is dat wij, geesten uit Gods wereld, de mens aanmoedigen om onafhankelijk te worden. Wij houden er niet van om bij het eerste teken van een probleem meteen al gevraagd te worden: 'wat moet ik doen? wat is goed om te doen?' De vrienden die privé met mij werken, zullen gemerkt hebben dat ik dat bepaald niet aanmoedig. Als ik je ieder moment moest vertellen wat je moet doen en hoe je het moet doen, zou dat je alleen maar zwakker maken. Wat ik altijd wel meteen doe, is je laten zien hoe je de innerlijke oorzaken kunt begrijpen die voor de uiterlijke gevolgen verantwoordelijk zijn. Ik laat je zien hoe je te werk moet gaan om tot dat begrijpen te komen. Met dat doel voor ogen is het essentieel dat je openlijk over je probleem praat. Want dat op zich zal al een nieuw licht werpen op het conflict dat aan de orde is en zal je uiteindelijk naar een dieper inzicht leiden hetgeen absoluut noodzakelijk is voor spirituele groei. Vragen en gehoorzamen is weliswaar beter dan niets, maar dat is dan ook het enig goede dat ervan te zeggen valt. Vragen hoe je erachter kunt komen wat je zelf overtreden hebt en hoe je je innerlijke stromingen kunt veranderen, staat voor de ware en volwassen spiritualiteit die we je toewensen. Alleen op deze manier kun je de belemmeringen weghalen om een onafhankelijk kanaal te worden, waardoor Gods wil en Gods antwoorden tot je kunnen komen. En dat is wat ons voor ogen staat, daar hoef je geen medium voor te zijn. Ieder mens die op de juiste weg is, kan antwoord krijgen van God. Het is onze taak om je daarin te oefenen en niet om je afhankelijk te maken en je voor iedere beslissing naar ons toe te laten komen. In zo'n algemeen gesprek zullen daarom alle betrokkenen heel wat leren, juist over wat ik hier heb uitgelegd.

Het op de juiste manier zoeken van oorzaken en oplossingen voor de innerlijke en uiterlijke conflicten op het pad vraagt training en oefening. Wat ik jullie vanavond voorstelde, biedt daartoe een uitstekende gelegenheid, en die zal ieder van jullie sterker maken. Het is weer een andere vorm van 'kloppen', opdat verschillende vrienden hier goddelijke inspiratie mogen ontvangen. Als jullie zo ver gekomen zijn als jullie samen maar kunnen komen, zal ik jullie graag advies geven en je de weg laten zien.

Nog een reden voor een dergelijke bijeenkomst is dat het de vrienden van de groep dichter bij elkaar brengt. Het is zo belangrijk. De wet van de broederschap zal erdoor opbloeien. Het is zo gezond voor je ziel om

ruimhartig en moedig jezelf te openen voor je broeders en zusters op dit pad! En tegelijkertijd vergaren degenen die luisteren, adviseren, meedenken en helpen kracht uit wat zij er zelf van kunnen leren - en er zijn altijd punten van overeenkomst, al lijkt het er soms nog zo ver van verwijderd - maar ook vanwege hun behulpzame houding en hun onbaatzuchtigheid om een beetje tijd en inspanning op te offeren. Dus werkt dit alleen maar ten goede.

En het enige dat ik nu nog wil benadrukken, is dat niemand van jullie ervoor hoeft terug te schrikken. Als je verlegenheid je in de weg staat, betekent dit dat je een flink deel van je ijdelheid nog niet kwijt bent. Als je jezelf er niet toe kunt zetten je problemen te bespreken met vrienden die er oprecht naar streven om verder te komen op dit pad van zuivering en je oprecht wensen te helpen, kan de goddelijke genade niet in dezelfde mate tot je komen als wanneer je je had ingespannen om over die ijdelheid en trots heen te komen. Want elke fout blokkeert direct de weg tot de goddelijke genade. En elke poging om over zelfs de geringste fout heen te komen betekent dat je een deur openzet voor een regelrechte stroom van genade.

Als je hierover nadenkt en graaft tot op de wortels van dit onderwerp, zul je toe moeten geven dat het de trots is waar je voor terugschrikt. Ik kan dat niet genoeg benadrukken, vrienden, en ik smeek jullie om dit te doen als je het moeilijk hebt. Ga naar de vrienden van deze groep en overtuig je ervan hoe graag God je dat ziet doen. Je zult er de vruchten van genieten, langzaam maar zeker. Tal van zegeningen zullen neerdalen op de groep die op die manier helpt en op degene die deze hulp zoekt. Dergelijke regelmatige bijeenkomsten zullen de groep als geheel enorm veel sterker maken, vrienden!

En nu, beste vrienden, gaan we over tot jullie vragen."

VRAAG: Ik heb een vraag in verband met de lezing van een paar weken geleden over geboren worden. Er verscheen ongeveer tegelijkertijd een artikel in Time Magazine over genetica. Een paar weken later verscheen er een brief in verband met die serie waarin stond 'de genen maken Willy, of je het nu wilt of niet'. En toch lijkt het allemaal een beetje onnozel om zoveel moeite te doen, in het bijzonder wanneer je aan 'Willy' denkt. Wetend dat alles wat er gebeurt een zin heeft, is mijn vraag nu, ik trek de schepping van'Willy'niet in

twijfel, maar wat ik me afvraag is, wat moeten we denken van onderwerpen als geboorteregeling en of Gods wil door zo'n handeling gefrustreerd wordt? En ook dat gedoe over kunstmatige inseminatie? Is het doel om met kunstmatige middelen leven te scheppen wel verdedigbaar?

"Eerst geboorteregeling, het hangt er heel erg van af in welke mate dit in de praktijk wordt toegepast. In de geestelijke wereld wordt het als verkeerd beschouwd om aan een ziel die op incarnatie wacht het leven te weigeren als het omhulsel al in het lichaam van de moeder wordt voorbereid. Aan de andere kant zijn er altijd, ook in dit geval, uitzonderingen. Bijvoorbeeld in het geval van een erfelijke ziekte of wanneer het leven van de moeder in gevaar is of in soortgelijke noodsituaties. Jullie weten dat Gods waarheid zelden dogmatisch zus of zo is. Het ware pad is altijd een middenweg, en juist of verkeerd hangt altijd van de beweegreden af, niet de oppervlakkige maar de werkelijke beweegreden. Dus we kunnen niet zeggen dat het altijd verkeerd is om een geboorte te verhinderen, maar normaliter is het dat wel. Als er ook maar een greintje egoïsme een rol speelt, moet dat een karmisch gevolg hebben. Als een moeder die in verwachting is zichzelf om een egoïstische reden het moederschap ontneemt, bestaat er een heel grote kans dat zij misschien in haar volgende leven kinderen wenst maar ze niet kan krijgen.

Hetzelfde geldt voor geboorteregeling die alleen maar de conceptie verhindert. Als de conceptie uit een zelfzuchtige beweegreden wordt verhinderd, zal dat een gevolg hebben of in de een of andere vorm in dit leven of in een volgend leven. Maar als de beweegreden niet egoïstisch is – en er bestaan een aantal mogelijke redenen – dan is het niet verkeerd. Zoals altijd gaat het om de werkelijke beweegreden, niet de oppervlakkige die de mensen altijd vlug als een voorwendsel bij de hand hebben. En in de geestelijke wereld zal men de werkelijke en de verborgen beweegreden onmiddellijk van elkaar kunnen onderscheiden.

Wat betreft kunstmatige inseminatie heb ik het volgende te zeggen. Vanuit de geestelijke wereld gezien, is het niet goed. Maar jullie weten dat de mens een vrije wil heeft en als hij zijn ontdekkingen voor zulke doeleinden gebruikt, als de wetenschap er mee doorgaat, zal dat ook zijn gevolgen hebben. En alleen veel, veel later zal de mensheid ontdekken wat de gevolgen zijn. Er zullen bepaalde typen geesten

gezonden worden om te incarneren waarbij het omhulsel op een dergelijke manier geschapen is. Waarom is het verkeerd? Om een aantal redenen, in de eerste plaats heeft de mens niet het recht om voor God te spelen. Hij is niet in staat om met kunstmatige middelen te bepalen welke ziel hij als kind zal ontvangen. Daar kan hij alleen invloed op uitoefenen door zijn geestelijke inspanningen. Voorts, als het element liefde bij de schepping van een lichaam ontbreekt, als de gemeenschap niet een heilige daad is - en de mens kan daarvan voor de ontwikkeling van zijn ziel zoveel leren - dan dwarsboomt de mens het doel waarvoor God hem het seksuele instinct heeft gegeven. Het seksuele instinct werd niet alleen maar gegeven met als doel de voortplanting, maar ook om op een bepaalde manier liefde te leren. Ik zou hier nog veel meer over kunnen zeggen, maar het zou teveel tijd kosten om daar nu op in te gaan. Misschien dat ik te eniger tijd in de toekomst toestemming krijg om uitgebreider op dit onderwerp in te gaan maar in de tussentijd kan het als een studieonderwerp voor meditatie voor jullie dienen dat misschien heel productief is. Het zal je geest in beweging zetten zodat je de verlichting krijgt om hierover na te denken. En wanneer jullie antwoorden vinden en geïntrigeerd worden door vragen die dan opkomen, kun je ze aan mij voorleggen.

VRAAG: Kunt U me vertellen waarom mensen verschillende bloedgroepen hebben, bijvoorbeeld bloedgroep A en O enzovoort?

De redenen hiervoor zijn niet zo makkelijk uit te leggen, mijn kind. Het zou hetzelfde zijn als wanneer je me vroeg waarom er verschillende soorten huidskleur of überhaupt menselijke vormen bestaan. Er moeten verschillen zijn. Het is onmogelijk om in een paar woorden uit te leggen waarom deze verschillen bestaan. God heeft Zijn verschillende kinderen allemaal verschillend van elkaar in volmaaktheid geschapen. Daarom moeten er ook in onvolmaaktheid verschillen bestaan. De biologische verschillen lopen parallel met de geestelijke verschillen, de basiskwaliteiten en ook met de afwijkingen die het eerst in de ziel, de psychologische aard zichtbaar worden en tenslotte in het fysieke tot uitdrukking komen. Verschillen in bloedgroep zijn daarom een weerspiegeling van innerlijke kwaliteiten, een trilling in hun grondtonen. Alle verschillen in de wereld van onvolmaaktheden brengen hindernissen voort; juist deze hindernissen kunnen de geestelijke ontwikkeling bevorderen als de mens ervoor kiest om de hindernissen op zijn manier met de juiste houding te nemen.

Uiteindelijk heeft elke hindernis maar een doel – geestelijke groei – zelfs als deze daar niets mee te maken lijkt te hebben."

VRAAG: Ik zou willen vragen wat de geestenwereld graag zou willen dat wij met onze lichamen doen.

"De geestenwereld bekommert zich daar niet om. Het lichaam heeft niets met de persoonlijkheid te maken. De enige suggesties die we in dit opzicht hebben, zijn de volgende: als je je vroegere omhulsel zou kunnen doen gebruiken voor de mensheid – voor onderzoek. Dat zou zeker zijn aan te raden. Verder raden we aan om met crematie te wachten tot tenminste de derde dag na het intreden van de lichamelijke dood, omdat de subtiele lichamen die tijd nodig hebben om zich volledig vrij te maken. Het kan zijn dat de persoon medisch dood verklaard is, maar sommige subtiele lichamen zijn dan nog enigszins verbonden met het fysieke lichaam. Door een te vroege crematie kunnen de subtiele lichamen gewond raken. Ze kunnen natuurlijk niet vernietigd worden, maar ze kunnen wel gewond raken. Een andere suggestie in verband met dit onderwerp is dat we geen voorstander zijn van zware lijkkisten die er voor zorgen dat het lichaam niet met de aarde in contact kan komen. Hoe sneller jullie lichamen na ontbinding met de aarde versmelten – want jullie omhulsel komt voort uit de aarde – des te beter is het voor het hele ontwikkelingsproces. Deze natuurlijke stoffen kunnen de aarde ingaan en weer voedsel voor planten en mineralen vormen. Het is niet heel erg belangrijk, maar als het in de hele aardesfeer de gewoonte zou zijn om het versmelten van de natuurlijke stoffen te bevorderen, zou dit in zekere zin het ontwikkelingsproces van de plantenwereld en de wereld van de mineralen bespoedigen."

VRAAG: Zou het in dit verband niet beter zijn om te worden begraven in plaats van te worden gecremeerd?

"Dat maakt geen enkel verschil. Of de as in de aarde gestopt wordt of een natuurlijk lichaam, dat maakt geen verschil."

VRAAG: Ik zou willen vragen wat er gebeurt als een zegen wordt gegeven en ontvangen, en speciaal wat er werkelijk gebeurt als een voorwerp wordt gezegend?

"Voor wat de mens betreft, jullie weten allemaal dat er een aantal

goddelijke krachten of soorten kracht bestaan. Wanneer ik hier bijvoorbeeld zegeningen mag geven, breng ik bepaalde krachten met mij mee. Mijn helpers brengen deze krachten ook mee. Deze zijn niet altijd hetzelfde. Zij worden al naar gelang de behoeften op dat ogenblik, zowel van de groep als geheel als van sommige mensen individueel, meegebracht. Welnu, het hangt heel erg van de houding van de mens die ontvangt af of deze zegen kan doordringen of niet. Hoe opener je bent hoe meer je ziel wordt opgeheven naar God. Hoe minder bitterheid, verachting of een ander soort hardheid er in je ziel aanwezig is, des te groter zal de uitwerking van deze zegen zijn. Hij kan je lichaam versterken, hij kan je ziel versterken, hij kan je geest versterken. Nogmaals, er bestaan verschillende onderverdelingen van welke soort kracht voor je lichaam, voor je ziel en voor je geest gegeven moet worden. De ene keer is het misschien noodzakelijk en heb je het verdiend om een bijzondere soort kracht te ontvangen die je nodig hebt voor zelferkenning. Een andere keer heb je misschien meer geduld nodig, enzovoort, enzovoort. Hoe je hem ontvangt, dat is aan jou. En in overeenstemming met je vermogen om te ontvangen, kun je die kracht of deze zegen behouden. Sommige vrienden van me zijn in staat om hem voor ongeveer een week vast te houden, anderen minder dan dat. En anderen kunnen de zegen, wanneer deze gegeven wordt, zelfs helemaal niet aannemen. Hij kaatst gewoon terug. Dit over de zegening van mensen – de zegening van voorwerpen is natuurlijk ook mogelijk. Het kan gebeuren dat aan dit voorwerp zo'n sterke kracht wordt gegeven dat dat steeds een min of meer blijvend effect heeft wanneer een mens, in de buurt van dit voorwerp, gevoelig genoeg is om er ontvankelijk voor te zijn. Het is nuttig voor jullie om er op dit punt aan te denken dat er geen voorwerp is dat alleen in de stof bestaat. Er is ook altijd een subtiel lichaam of geestelijke vorm van een voorwerp. En de atoomwetenschap heeft dit feit tot op zeker hoogte ontdekt. Geestelijk wordt dit verklaard door het feit dat je geen voorwerp in de materie kunt scheppen als je het niet eerst in de geest schept. Het idee dat je krijgt is de geestelijke schepping en dan ga je aan de gang om het met je gezwoeg en werk in de materie uit te beelden.

Aan bepaalde soorten voorwerpen kunnen slechts bepaalde soorten zegeningen worden gegeven. Er moet een fundamentele relatie bestaan. Want alles wat in het universum bestaat, komt oorspronkelijk voort uit een van de basiskrachten of stralen. Ze hebben veel onderverdelingen en vermengen zich in de loop van de gescheidenheid met andere

basiskrachten, maar de zegen of kracht moet desondanks van de zelfde basissterkte zijn als die in het voorwerp. Dit is misschien moeilijk te begrijpen. Neem bijvoorbeeld een steen. Een steen heeft in zich een levende kracht – elk soort natuursteen, of het nu een edelsteen is of zo maar een steen op straat. Zolang als het primaire leven niet door teveel slijpprocessen gedood is, bestaat de basiskracht erin nog steeds en kan zich dus verenigen met een bijzondere kracht die bij een zegen gegeven wordt. Het is de geestelijke vorm achter de materiële vorm die de krachtsoort absorbeert die bij de eigen aard past, en hij kan deze kracht aan andere levensvormen doorgeven, of dat nu andere mineralen, planten, dieren of een mens is. Elk voorwerp dat levenskracht bevat, of het nu van metaal, steen of hout is, kan op zo'n manier gebruikt worden. Is dat duidelijk?"

VRAAG: Zou een zegen door een mens even krachtig kunnen zijn als een zegen door U of door uw helpers?

"Dat hangt van de geestelijke ontwikkeling en de nabijheid van die mens tot God af. Het hangt van zijn loutering af."

VRAAG: In mijn laatste privé-sessie had U het over de hyperactiviteit van de ziel. Wat steekt er achter een hyperactiviteit van de ziel, hoe ontdek je die en wat kan een mens eraan doen?

"Ik zou je willen aanraden, beste vriend, om de volgende keer met die vraag te beginnen, want hij omvat te veel om er vanavond op in te kunnen gaan. Ik zal de volgende keer een groter deel van de tijd voor vragen aan die vraag wijden. Ik kan hem vanavond niet beantwoorden, ik heb daar meer tijd voor nodig dan ik nu beschikbaar heb. Dit is een te belangrijke vraag voor een kort antwoord. Is er nu een andere vraag die niet zoveel tijd vraagt?"

VRAAG: De vraag kwam enige tijd geleden op bij een lid van de Theosofische vereniging en een dokter. Zij begrijpen niet dat een geest die gedurende vele duizenden jaren niet opnieuw incarneerde nog steeds in staat is om in onze aardse sfeer door te dringen. Welk antwoord kan ik hun geven?

"Het is altijd verrassend om te zien dat de mens in een opzicht een zekere kennis kan bezitten en in bepaalde opzichten waar hij erg onwetend is zo dogmatisch kan zijn. Als iemand een vooropgezet idee

heeft, is het bijna onmogelijk om hem te overtuigen. Dat wil zeggen, het is alleen mogelijk om iemand te overtuigen als hij overtuigd wil worden. Mensen komen tot een zekere verlichting, tot verschillende conclusies en dan zijn ze geneigd om alles te accepteren wat van dezelfde bron afkomstig is, als die welke hen in staat gesteld heeft om de waarheid in andere opzichten te ontdekken. Dat is een algemeen voorkomende menselijke zwakheid.

In de eerste plaats is het geheel onjuist te denken dat wezens die niet meer incarneren niet in de aardse sfeer doordringen. De hoogste engelen van God hebben voortdurend taken die met de aarde verband houden en hebben zich op verschillende manieren gemanifesteerd, zoals jullie Bijbel je ook laat zien. Verder zijn een paar duizend jaar vanuit geestelijk gezichtspunt niets. Duizend jaren zijn als een dag, jullie weten dat. Maar wat in verband met dit onderwerp het meest belangrijke van alles is, het is niet zo dat de tijd die sinds zijn laatste incarnatie verstreken is, bepalend is voor het zich al of niet aan of door mensen kunnen manifesteren. Dat heeft er niets mee te maken. Er zijn vele andere punten van overweging die belangrijk zijn, maar zeker niet de tijd die verstreken is. De enige geesten die zich niet persoonlijk door een mens kunnen manifesteren zijn God en Christus. In dit geval is de trilling veel te sterk, en niemand zou in leven kunnen blijven als God in eigen persoon of Christus door een medium zou spreken. Dat is onmogelijk. Maar behalve Christus, en God natuurlijk, kan iedere geest, de hoogste aartsengelen zich manifesteren als het raadzaam is dat het gebeurt, zoals het al gebeurd is. Het is waar dat de geesten die zich via de meeste mediums manifesteren zelf nog reïncarneren, maar dat betekent niet dat dit regel is. Een van de redenen waarom geesten met een lagere ontwikkeling zich manifesteren, is dat het zo zelden voorkomt dat een medium zich op dit pad van zelfontwikkeling bevindt. De mens zoekt te vaak sensatie en is er zodoende meer in geïnteresseerd of zich een menselijke beroemde persoonlijkheid manifesteert. Aan de andere kant kan het ook zo zijn dat een medium op het juiste pad is en een geest die tot de goddelijke orde behoort maar nog wel reïncarneert een taak kan vervullen. Maar er moet aan zoveel vereisten worden voldaan die nodig zijn om een dergelijke manifestatie mogelijk te maken en de taak die Gods geestenwereld in gedachten heeft voort te zetten, dat het feit of een geest al of niet moet incarneren niet in beschouwing wordt genomen als aan alle andere vereisten beter wordt voldaan door een geest die het aardse plan niet meer hoeft te bezoeken. Het is misschien mogelijk dat een geest niet meer hoeft te

incarneren en dat hij toch de taak van het dichtbij de aardse atmosfeer komen niet op zich wil nemen omdat hij deze nog te kort geleden verlaten heeft en de kracht van de goddelijke wereld nodig heeft. Aan de andere kant is een geest die voldoende kracht ontvangen heeft, bereid om zijn schouders onder zo'n taak te zetten, want allen hebben als deel van Gods wereld slechts een doel voor ogen, en dat is de vervulling van Gods wil, de snelst mogelijke uitvoering van Gods verlossingsplan.

Met andere woorden, de vraag hier is de volgende: is het mogelijk dat een geest die niet op de aarde hoeft te leven zich door een menselijk medium manifesteert? Ja! Is het noodzakelijk of raadzaam? Geesten die nog reïncarneren kunnen het werk vaak doen maar niet altijd. Een geest die niet meer in de aardse atmosfeer hoeft door te dringen, is dikwijls beter toegerust. De derde vraag in dit verband zou zijn, of hij dat wil doen. Het antwoord hierop is dat vanaf een bepaalde ontwikkelingsfase een geest alles zal willen doen dat het meeste helpt, zelfs als dat betekent dat het zaliger voor hem zou zijn als hij in zijn eigen sfeer zou kunnen blijven en daar een taak vervullen. Het is nog steeds het zaligst om te helpen en te werken in het grote plan volgens Gods wil. Onze zaligheid ligt in het dienen. Nu kun je vragen waarom het nodig is dat een geest die niet meer incarneert zo'n taak op zich neemt; er zijn zoveel anderen; er zou zeker een ander gevonden kunnen worden die ook hetzelfde werk zou kunnen doen. Het is niet waar dat de keuze zo heel erg groot is. In de eerste plaats moet je begrijpen dat niet iedere geest zich door ieder menselijk wezen kan manifesteren; dit is niet een kwestie van ontwikkeling en dat het medium op dit pad moet zijn om überhaupt met de goddelijke sferen in contact te zijn. Dat is vanzelfsprekend. Maar wat ik nu bedoel is het feit dat er zoveel verschillende soorten odische krachten zijn, trillingen die voortkomen uit verschillende soorten basisstralen, en dat deze voor een afstemming tussen de zich manifesterende geest en het medium moeten zorgen. Daar komt nog bij dat het een geest moet zijn die geschikt is voor het geven van onderricht en van werk aan dit medium. Dit zijn slechts twee punten van aandacht die ik jullie laat zien, vrienden, maar geloof me, er zijn er heel veel meer waar jullie niets van weten en die ik jullie niet uit kan leggen omdat de menselijke geest het begrip daarvoor mist. Er kunnen daarbij, bijvoorbeeld, karmische factoren een rol spelen waarom een geest ervoor voelt om zo'n taak op zich te nemen hoewel dat misschien geen noodzaak meer voor hem is. Het kan de wens van een geest zijn om juist dat soort werk te doen omdat hij ooit met een

deel van de groep waarmee hij werkt te maken had. Dit is allemaal waar, vrienden, maar anderen hebben soms een te vaste overtuiging, en daardoor is de deur dicht en kunnen ze niet overtuigd worden."

VRAAG: Wilt U ons verder uitleggen wat bedoeld wordt met de term, de geestelijke familie waartoe we behoren?

"Er zijn twee soorten familie. De ene soort is toen je in het begin geschapen werd, lang voor de val. Je had je eigen kring van vrienden en familie om je heen, veel groter dan de menselijke familie, maar je leefde met andere, soortgelijke geesten, die dezelfde belangstelling hadden en met wie je bepaalde gelijkenissen hebt en die ook complementaire eigenschappen bezitten. Dit is de oorspronkelijke geestelijke familie. Dan is er een ander soort geestelijke familie die zich gedurende de ontwikkeling en evolutie, de incarnatie cyclus vormde, al naar gelang de behoeften aan wat er in elk leven geleerd moet worden. Er worden op die manier veel nieuwe contacten gelegd, die niet allemaal van je oorspronkelijke geestelijke familie stammen. Niet iedereen van je oorspronkelijke geestelijke familie heeft mogelijk deelgenomen aan de val. Dus naarmate de eeuwen verstrijken, scheppen jullie een nieuwe familie die jullie verenigt voor gemeenschappelijke, geestelijke taken en waar ook karmische banden bestaan, waar de interesses gelijk zijn. Je moet dus deze twee soorten geestelijke families onderscheiden.

Nu, vrienden, ik heb jullie voldoende gegeven, en ik vraag jullie allemaal om je harten en je zielen te openen voor de kracht van God en de zegeningen van de Hoogste die ik jullie mag brengen. Moge deze kracht jullie helpen om een volgende stap op je weg naar God te zetten. Laat je angsten varen, vrienden, verheug je in God, vind de liefde in je hart voor diegenen van wie je het minste houdt en bid iedere dag voor hen. En dan verlaat ik jullie nu met mijn zegeningen, wees in vrede, leef in vreugde en liefde, wees in God!"

Deze lezing werd gegeven via Eva Pierrakos in 1958
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.)
onder de titel: 'Turning to God'.
Vertaling in 1993 door Ernst Winkler; in 2006 aangevuld door Paul Avis.
© Stichting Gemeenschap het Pad. Uitgave 2009